

ných znaků, které zákon předpokládá, totiž provinění se proti dobrým mravům soutěže v hospodářském styku, jakou má na zřeteli i § 10 uved. zákona. Jinak je tomu, zneužije-li se stranicko-politického boje k tomu, by byl zasažen časopisecký podnik sám v základu své existence. Tu již vystupuje do popředí hospodářský moment a invektivy stranicko-politické jsou jen prostředkem k dosažení vlastního cíle, totiž poškození nebo zničení podniku. Počiny k tomu směřující narážejí již na ustanovení zákona o nekalé soutěži. Tak jest tomu i v souzeném případě. Uveřejnil-li časopis »L.« o časopise »H.«, že jest hroustící se a pro zemědělskou veřejnost vpravdě naprosto ne nutný list, že k sanaci »H.« bylo použito spolkových peněz a že byly uspořádány peněžité sbírky a konečně, že předplatitelé časopisu tohoto jsou v trvalé platební stávce, jsou to údaje o poměrech časopiseckého podniku »H.«, které jsou způsobilé poškodit podnik, poněvadž se jimi naznačuje, že časopis ten není schopný života, jen s obtížemi a z cizích prostředků jest udržován, a že ani předplatitelům na jeho zachování nezáleží, poněvadž trvale neplatí předplatné. Uváží-li se, že i »L.« i »H.« jsou určeny pro zemědělské kruhy obyvatelstva, což vysvětluje již z obsahu předložených čísel za sporu a není ani sporné, dále že jedním z nejvydatnějších pramenů příjmů každého periodického časopisu, zvláště místního významu, jest hojná inserce a ne v poslední řadě také větší počet abonentů, jest nepochybné, že inkriminované údaje o časopise »H.« byly způsobilé přivodit tomuto časopisu ztrátu i inserentů, i abonentů, poněvadž je přirozené, že od skomírajícího listu, za jaký byla »H.« časopisem »L.« prohlášena, ani ti ani oni si nemohou slibovati podporu svých zájmů. Toho všeho si žalovaní musili býti vědomi a vyplývá z jejich jednání již podle vnějších známek činu, že při něm spolupůsobily účely soutěže, totiž odlákáním inserentů po případě i abonentů oslabiti posici konkurenčního podniku. Tím jest naplněna skutková podstata zlehčování ve smyslu § 10 odst. (1) po případě odst. (2) zákona čís. 111/1927, neboť i kdyby některá z tvrzení časopisu »L.« byla pravdivá, neuvedli žalovaní okolnosti, jež je donutily právě k těmto údajům, a již z povahy věci plyne, že si musili býti vědomi, že vyličeným postupem mohou podnik časopisu »H.« ve značné míře ohroziti. Bylo proto rozsudek odvolacího soudu částečně změnití a rozhodnouti jak se stalo, aniž bylo třeba se zabývati dalšími uplatněnými dovolacími důvody. Výrok o uveřejnění navrženého prohlášení jest odůvodněn § 10 (1) zák. čís. 111/1927. Uveřejnění rozsudku podle § 18 uved. zák. neshledal nejvyšší soud k ochraně zájmů žalobcových nutným, zvláště když uveřejněním prohlášení žalobce — pokud se týče časopis »H.« — dosáhnou účelu žaloby dostatečnou měrou.

Čís. 13414.

Byla-li věřiteli, jehož pohledávka vázla na celé vydražené nemovitosti a jenž žádal o uspokojení celé pohledávky jen ze spoluvlastnického podílu, přikázána celá pohledávka z celého dražebního výtěžku za celou nemovitost, není věřitel oprávněn k rekursu proti tomuto přikázání.

(Rozh. ze dne 29. března 1934, R II 110/34.)

Pro vymáhající věřitelku H. vázlo na celé vydražené nemovitosti, náležející manželům Emilu a Marii Sch-ovým, zástavní právo pro její pohledávku 15.000 Kč. Vymáhající věřitelka žádala uspokojení celé své pohledávky jen ze spoluvlastnické polovice Emila H-a. Soud první stolice však jí přikázal pohledávku z celého dražebního výtěžku docíleného za nemovitost. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vymáhající věřitelky.

Důvody:

Věřitelka S. má na celé vydražené nemovitosti knihovně zajištěnou pohledávku 15.000 Kč s přísl. Žádala uspokojení celé pohledávky jen ze spoluvlastnické polovice Emila Sch-a, avšak první soud přikázal ji přihlášenou částku z celého dražebního výtěžku, docíleného za nemovitost. Stala-li se tím vůbec nějaká právní újma, mohla by újma postihnouti jen zadního věřitele, jehož pohledávka jest jen na ideální polovici Marie Sch-ové knihovně zajištěna a jenž důsledkem tohoto způsobu přikázání by vyšel na prázdno; v této věci by šlo o firmu B., nikoli o věřitelku H., jejíž pohledávka došla z rozvrhové podstaty úplné úhrady. Podává-li i tato věřitelka dovolací rekurs, jest její opravný prostředek nepřipustný, ježto nemá právní zájem, a bylo jej odmítnouti.

Čís. 13415.

Žaloba podle § 35 ex. ř.

Při zkoumání otázky, zda exekučně vymáhaný nárok zanikl, jest přihlídnouti i ku placení, jež se stalo teprve za projednávání sporu před soudem první stolice.

Žaluje-li dlužník, proti němuž byla vedena k vydobytí téže vykonatelné pohledávky exekuce několika druhů, o nepřipustnost jedné z těchto exekucí podle § 35 ex. ř. proto, že vymáhající straně zaplatil pohledávku s příslušenstvím, stačí, prokáže-li, že zaplatil vykonatelnou pohledávku a útraty exekuční, jež byly vypočteny podle soudních spisů týkajících se jen té exekuce, proti níž žaloba směřuje, a je nerozhodné, že nebyly zaplacený útraty vzniklé vedením jiné exekuce.

(Rozh. ze dne 29. března 1934, Rv II 189/34.)

Žalovaná vedla proti žalobci k vydobytí peněžité pohledávky několik exekucí (E 858/33, 1009/33 a 1253/33). Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované, by bylo uznáno právem, že nárok žalované z dílčího rozsudku pro uznání okresního soudu v M. ze dne 11. února 1933, č. j. C V 3641/32 jakož i další její pohledávka vzniklá vedením exekuce č. j. E 1009/33 okresního soudu ve V. byl placením zrušen. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobce žádá žalobou o vydání rozsudku, že nárok žalované strany z dílčího rozsudku okresního soudu v M. ze dne 11. února 1932 č. j. C V 3641/32, jakož i další její pohledávka vzniklá vedením exekuce E 1009/33 okresního soudu ve V. byl placením zrušen. Nejde